

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8CoZm/54/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3113208207
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Natália Čekanová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3113208207.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci žalobcu: CD Consulting, s.r.o. so sídlom, K červenému dvoru 3269/25a, Praha 3, Česká republika, IČO: 264 29 705, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421 proti žalovanému: X. Q., bytom XXX XX O. X. XXX o zaplatenie 354,- Eur s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 39CbZm/94/2013-31 zo dňa 3. septembra 2013, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **z r u š u j e** a vec **m u v r a c i a** na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Okresný súd Trenčín napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou si žalobca uplatnil proti žalovanému zaplatenie zmenkovej sumy 354,- Eur spolu so zmenkovým úrokom vo výške 0,25 % denne zo sumy 504,- Eur od 20.11.2009 do 17.02.2010, zo sumy 454,- Eur od 18.02.2010 do 15.04.2010, zo sumy 404,- Eur od 16.04.2010 do 26.10.2011 a zo sumy 354,- Eur od 27.10.2011 do zaplatenia, s úrokom vo výške 6% ročne zo sumy 504,- Eur od 03.02.2010 do 17.02.2010, zo sumy 454,- Eur od 18.02.2010 do 15.04.2010, zo sumy 404,- Eur od 16.04.2010 do 26.10.2010 a zo sumy 354,- Eur od 27.10.2011 do zaplatenia a zmenkovej odmeny v sume 1,68 Eur podľa čl. 4 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že právomoc slovenských súdov na prejednanie a rozhodnutie veci je daná v súlade s čl. 2 bod 1 Nariadenia č. 44/2001 o príslušnosti, uznávaní a výkone súdnych rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach. V otázke určenia rozhodného práva súd postupoval podľa § 10 ods. 1 zák. č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, nakoľko Nariadenie I vo svojom čl. 1 bod 2 písm. d) vylučuje svoju aplikáciu na záväzky vyplývajúce zo zmeniek. Keďže k voľbe rozhodného práva medzi účastníkmi v zmysle vyššie uvedeného zákonného ustanovenia nedošlo, určil súd za rozhodné právo právny poriadok, použitie ktorého zodpovedá rozumnému usporiadaniu daného vzťahu, t. j. slovenský právny poriadok s poukazom na skutočnosť, že obaja účastníci zmluvného vzťahu postupovali od začiatku podľa slovenského právneho poriadku a nemali v úmysle sa riadiť iným ako týmto právnym poriadkom, keď pôvodný veriteľ - POHOTOVOSTĚ, s. r. o. i žalovaný od samého začiatku postupovali podľa slovenského právneho poriadku. Súd prvého stupňa predmetný spor posúdil z hľadiska procesného podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a rady (ES) č. 861/2007, ktorým sa ustanovuje Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu (ďalej len "Nariadenie"). Súd prvého stupňa v zmysle platných právnych predpisov a judikatúry skúmal z úradnej povinnosti, či sa v tej ktorej konkrétnej veci nejedná o spotrebiteľský právny vzťah, a teda či sa na daný právny vzťah použijú právne normy spotrebiteľského práva za účelom zabezpečenia ochrany spotrebiteľa. Keďže tak súd musí robiť v každom druhu konania, vzťahuje sa táto povinnosť aj na konanie, v ktorom sa uplatňuje právo zo zmenky. O to viac, keď už z úradnej činnosti súdu je známa skutočnosť, že právny predchodca žalobcu - spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s. r. o., v prospech ktorej žalovaný zmenku vystavil a ktorá ju prijala, vykonáva svoju činnosť prevažne poskytovaním spotrebiteľských úverov a tiež je vedená v registri veriteľov a podregistri iných veriteľov vedených Národnou bankou Slovenska ako

iná spoločnosť poskytujúca spotrebiteľské a iné úvery. Preto sa súd napriek abstraktnosti zmenkových vzťahov zaoberal aj kauzou, t. j. dôvodom vzniku zmenky. Dôvodom vzniku zmenky je zmluva o úvere. Po preskúmaní tejto zmluvy dospel súd k záveru, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia. Je to predtlačená formulárová zmluva, pri ktorej spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť jej obsah. Účastníkmi zmluvy sú na jednej strane dodávateľ, ktorého reprezentuje spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s. r. o. a na strane druhej spotrebiteľ, ktorým je žalovaný. Súd predmetný úver vyhodnotil ako spotrebiteľský úver, na ktorý sa vzťahuje právna úprava zákona č. 258/2001 Z. z.. V kontexte tohto zákona môže byť spotrebiteľom len osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. V danom prípade bol úver poskytnutý na žiadosť dlžníka fyzickej osoby nepodnikateľa. Účel úveru uvedený v zmluve na výkon podnikania je zo strany veriteľa (dodávateľa) špekulatívny v snahe vyhnúť sa právnomu režimu spotrebiteľských úverov. Je vecou veriteľa (dodávateľa), aby preukázal skutočný účel použitia poskytnutého úveru, a preto v prípade pochybností, či ide alebo nejde o spotrebiteľský vzťah, dôkazné bremeno spočíva práve na ňom. Dodávateľ musí bezpečne, t. j. spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti, preukázať nespotebiteľský charakter zmluvy. Za bezpečné preukázanie nemožno v žiadnom prípade považovať len všeobecný údaj o poskytnutí úveru na výkon zamestnania, ktorý neposkytuje odpoveď na otázku, aké je zamestnanie odberateľa a aký konkrétny súvis s týmto zamestnaním odberateľa vôbec uzavretie konkrétnej zmluvy má. Keďže veriteľ (dodávateľ) toto nepreukázal, súd na túto okolnosť neprihliadol a považuje predmetnú zmluvu za zmluvu o spotrebiteľskom úvere a v širšom slova zmysle za zmluvu spotrebiteľskú. V neprospech veriteľa (dodávateľa) svedčí aj fakt, že sa snažil vylúčiť použitie ustanovení Občianskeho zákonníka upravujúcich spotrebiteľské zmluvy voľbou Obchodného zákonníka. Na tomto mieste súd podotýka, že použitie ustanovení Občianskeho zákonníka upravujúcich problematiku spotrebiteľských zmlúv má prednosť pred voľbou použitia iných právnych predpisov, konkrétne Obchodného zákonníka. Keďže predmetnú zmluvu vyhodnotil ako spotrebiteľskú, zaoberal sa ďalej skúmaním neprijateľnosti zmluvných podmienok obsiahnutých v zmluve, a to v rámci ochrany spotrebiteľa, ktorú je povinný ex offo spotrebiteľovi poskytovať. Po preskúmaní zmluvy má súd za to, že zmluva je koncipovaná tak, že je neobyčajne hrubým spôsobom narušená rovnováha medzi právami a povinnosťami zmluvných strán a to najmä, ale nielen, v ustanoveniach o zabezpečovacích prostriedkoch (zmluvná pokuta, blankozmenka a pod.) a zároveň je celá zmluva koncipovaná výlučne len na prospech veriteľa bez toho, aby sa mohol dlžník aspoň minimálne zákonnými prostriedkami brániť. Rovnosť a vyváženosť práv a povinností zmluvných strán nie je zmluvou zabezpečená, práve naopak, zmluva obsahuje samé povinnosti dlžníka, sankcie za porušenie povinností v neprimeraných výškach, ale žiadne práva dlžníka a samé práva a výhody veriteľa a žiadne povinnosti veriteľa. Vzhľadom na nerovnosť podmienok účastníkov zmluvy vyjadrenú v takmer všetkých ustanoveniach zmluvy ako aj na neprimerane vysoký poplatok za spracovanie a uzatvorenie zmluvy vo výške 288,- Eur pri úvere poskytnutom vo výške 300,- Eur, sa celá zmluva (jej obsah i účel) prieči dobrým mravom. Skutočnosť, že sa zmluva prieči dobrým mravom spôsobuje jej absolútnu neplatnosť. Z toho dôvodu nemohlo právnomu predchodcovi žalobcu ako veriteľovi z uzatvorenej úverovej zmluvy vzniknúť právo na vyplnenie blankozmenky podľa čl. 17 VPPÚ, z čoho logicky vyplýva, že ak aj zmenka vyplnená bola (napriek tomu, že právo na jej vyplnenie nevzniklo), nie je možné sa na základe nej úspešne domáhať akýchkoľvek práv. Keďže v dôsledku neplatnosti zmluvy nevzniklo veriteľovi právo vyplniť vystavenú blankozmenku, zmenka nevznikla, a preto veriteľ nemal v čase indosamentu zmenky na žalobcu práva a povinnosti zo zmenky. Vzhľadom k tomu nemohol práva zo žalovanej zmenky previesť na žalobcu, nakoľko ich sám nemal (uznesenie Ústavného súdu SR I. ÚS 50/2010-11 zo dňa 10.02.2010). Záverom súd dodáva, že blankozmenka nie je skutočnou zmenkou, ale len jej zárodokom. Zmenkou sa stáva až po jej vyplnení. Keďže v danom prípade nemohla byť blankozmenka pre neplatnosť zmluvy vyplnená, nemôže byť ani zdrojom práv a povinností jej účastníkov.

Proti rozsudku prvostupňového súdu podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonom stanovenej lehote odvolanie. V odvolaní uviedol, že v prejednávanej veci došlo zo strany súdu jeho konaním, ako aj rozhodnutím k porušeniu práva Európskej únie, a to čl. 4, 5 a 7 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady ES č. 861/2007 z 11.07.2007, ktoré má všeobecnú pôsobnosť, je záväzná vo všetkých svojich častiach a je priamo aplikovateľné v Slovenskej republike. Žalovaný nedoručil súdu žiadnu žalobnú odpoveď v súlade s čl. 5 ods. 3 alebo 6 Nariadenia. Súd bol preto povinný postupovať podľa čl. 7 ods. 3 Nariadenia. Súd prvého stupňa vo veci vykonal dokazovanie okrem iného aj oboznámením sa s úverovou zmluvou. Žalobca ani žalovaný dokazovanie úverovou zmluvou nenavrhl. Okresný súd vykonal nikým nenavrhnuté dokazovanie a to bez účasti účastníkov konania. Súd svojvoľne rozšíril rozsah vykonaných dôkazov, dokazovanie vykonal nezákonným spôsobom a najmä

neumožnil účastníkom konania vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu, či navrhnúť ďalšie dokazovanie. Žalobca predložil súdu ako dôkaz o svojich nárokoch platnú zmenku, ktorá spĺňa všetky formálne a materiálne náležitosti predpokladané zák. č. 191/1950 Zb. a žalovaný voči forme a obsahu zmenky ani nenamietal. Neexistovala tak žiadna okolnosť, ktorá by odôvodňovala vykonanie ďalších dôkazov nevyhnutných pre rozhodnutie vo veci. V danej veci mohol a mal rozhodnúť o práve na úhradu zmenkovej sumy a jej príslušenstva len z predloženej zmenky. Z uskutočnených prednesov sporových strán počas písomnej fázy konania (koncentračná zásada podľa čl. 5 Nariadenia) a vykonaného dokazovania vedeného na základe návrhov sporových strán, nevyplývala potreba vykonať ďalšie nenavrhnuté dôkazy. Dokazovanie v sporovom konaní je ovládané prejednávacou zásadou. Súd mohol a mal rozhodnúť o práve na úhradu zmenkovej sumy a jej príslušenstva len z predloženej zmenky.

Žalovaný mohol na základe čl. 5 ods.3 a 6 Nariadenia vzniesť námietky voči zmenke, ak však tak neurobil, musia byť akékoľvek iné námietky odmietnuté, a to z dôvodu uplatnenia koncentračnej zásady konštruovanej Nariadením. Súd samotný nie je legitimizovaný na to, aby postupom podľa § 120 ods.1, veta prvá O.s.p. vznášal námietky voči zmenke za žalovaného. Ak tak súd učiní, ide o porušenie princípu kontradiktórnosti súdneho konania a rovnosti účastníkov konania, ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie. Súd z vlastnej iniciatívy, bez návrhu žalovanej vykonal dokazovanie, ktoré údajne preukázalo charakter žalovanej ako spotrebiteľa. Žalovaný sa tejto obrany nedovoľoval, pohľadávku žalobcu nerozporoval, svojim konaním ju prakticky uznal, súd sám iniciatívne rozširoval okruh dokazovaných skutočností v tom smere, aby získal pre žalovaného dostatočný podklad pre zamietnutie návrhu. Takéto správanie súdu je v právnom štáte neprijateľné a predstavuje výrazný zásah do práva na spravodlivý súdny proces, ktoré je garantované čl. 46 ods.1 Ústavy SR, ako aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V odvolaní tvrdil, že on, žalobca je majiteľom zmenky na základe indosamentu a nie je účastníkom akéhokoľvek spotrebiteľského vzťahu, pričom ide o zmenku platnú, ktorá je abstraktným samostatným záväzkom neakcesorickej povahy a nie je možné ju spájať ani podmieňovať inými okolnosťami než tými, ktoré sú uvedené na zmenke. Okresný súd sa aplikáciou príslušných ustanovení o zmenke upravených v zákone č. 191/1950 Sb. vôbec nezaoberal a ignoroval predmet sporu. Predovšetkým ignoroval ust. § 17 ZŠZ, z ktorého vyplýva, že žalovaný vo všeobecnosti nie je oprávnený vznášať tzv. kauzálne námietky voči majiteľovi zmenky, ktoré vyplývajú z jeho vzťahov s pôvodným majiteľom zmenky. Ak to v sporovom konaní nemôže robiť žalovaný, tým menej tak môže robiť sám súd. Napadnuté rozhodnutie a konanie súdu prvého stupňa je podľa názoru žalobcu postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keďže súd porušil poučovaciu povinnosť prekročením ustanovenia § 5 ods.1 O.s.p., ako aj ustanovenia o vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov a prihliadol na skutočnosti a dôkazy, na ktoré nebolo možné prihliadnuť, pretože nemali byť vôbec vykonané v sporovom konaní vedenom podľa Nariadenia vykonané bez návrhu. Navrhol odvolaciemu súdu zmeniť rozhodnutie súdu, návrhu na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom vyhovieť a žalobcovi priznať právo na náhradu trov odvolacieho konania v sume 26,56 Eur za podané odvolanie a 7,81 Eur paušálnu náhradu.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné a napadnutý rozsudok okresného súdu je potrebné zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odvolací súd v konaní zistil, že pred súdom prvého stupňa došlo k vadám v postupe súdu podľa čl. 7 ods. 1 Nariadenia pri posudzovaní procesných otázok v priebehu konania, keď súd prvého stupňa postup v konaní, ktorý vyplýva najmä z Nariadenia, ale aj z Občianskeho súdneho poriadku nedodrжал a v súlade s § 120 O.s.p. nepostupoval ani pri dokazovaní. Súd prvého stupňa nepoučil účastníkov konania v zmysle ustanovenia § 120 ods. 4 O.s.p. Tým, že neposkytol odvolateľovi poučenie o dôkaznej povinnosti, a to v nadväznosti na ním deklarovaný iný právny názor na žalobcom uplatnený nárok, napriek tomu, že to bolo s prihliadnutím na stav a charakter konania potrebné. V dôsledku absencie poučenia nedošlo zo strany žalobcu k uplatneniu procesných práv, čo má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pretože žalobca nemohol splniť svoju povinnosť tvrdenia a ani dôkaznú povinnosť vo vzťahu k inému právnomu posúdeniu veci, keď okresný súd nárok žalobcu uplatnený zo zmenky posúdil ako vzťah spotrebiteľský bez toho, aby boli na takýto postup súdu splnené zákonné podmienky. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je predčasné z toho dôvodu, že nedostatočne zistil skutkový stav a následne vec nesprávne právne posúdil.

Podľa čl. 5 ods.1 Nariadenia je európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu v zásade písomné a súd vec prejedná ústne len vtedy, ak to považuje za potrebné alebo ak to navrhne niektorá zo strán.

Podľa čl. 19 Nariadenia pokiaľ toto nariadenie neustanovuje inak, sa európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu riadi procesným právom členského štátu, v ktorom sa konanie vedie.

Podľa § 115a ods. 2 O.s.p. pojednávanie nie je potrebné nariaďovať ani v drobných sporoch.

Podľa § 114 ods. 2 O.s.p. v rámci prípravy pojednávania súd doručí návrh na začatie konania (žalobu) odporcovi (žalovanému) spolu s rovnopisom a prílohami návrhu do vlastných rúk a poučí účastníkov podľa § 120 ods. 4. Vyjadrenie odporcu súd bezodkladne odošle navrhovateľovi.

Podľa § 120 ods. 4 O.s.p. súd je povinný okrem vecí podľa odseku 2 poučiť účastníkov, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a.

Príprava pojednávania predchádza úkonu vytyčenia pojednávania resp. vytyčenia termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia. Podmienkou na uskutočnenie tohto úkonu je podľa § 114 ods. 2 O.s.p. doručenie žaloby spolu s prílohami žalovanému na vyjadrenie a poučenie podľa § 120 ods. 4 O.s.p.

Súd je povinný pred procesným rozhodnutím o skončení dokazovania alebo pred rozhodnutím bez nariadenia pojednávania poučiť účastníkov, že v súdom určenej lehote môžu predložiť alebo navrhnúť dôkazné prostriedky, že v dôsledku nesplnenia tejto povinnosti sa na neskôr predložené alebo označené dôkazy a skutočnosti nebude prihliadať a že neskôr predložené alebo označené dôkazy a skutočnosti môžu byť odvolacím dôvodom len v rozsahu a za podmienok uvedených v § 205a O.s.p.. Splnenie tejto poučovacej povinnosti má rozhodujúci vplyv na rozhodnutie vo veci samej, na možnosť napadnúť toto rozhodnutie v riadnom, prípadne aj v mimoriadnom opravnom konaní, pretože jeho obsahom je významné obmedzenie predkladať alebo označovať v ďalšom konaní dôkazné prostriedky a skutočnosti, hoci objektívne existujú. Súd prvého stupňa musí splniť túto poučovaciu povinnosť s osobitným zreteľom na to, že spravidla ide o poslednú reálnu možnosť predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky a skutočnosti, ktoré by mohli priniesť skutkové poznatky nevyhnutné na úspech žaloby alebo účinnú obranu proti nej. Ak súd prvého stupňa dôjde k záveru, že doterajšie výsledky dokazovania vytvorili taký skutkový základ súdneho rozhodnutia, ktorý vyžaduje zmenu právneho posúdenia skutkového stavu, o ktorej však účastníci nevedia alebo ani nemôžu vedieť z objektívnych príčin je povinný o tom účastníkov poučiť, poskytnúť primeranú lehotu na vyjadrenie sa, čo v danej veci súd prvého stupňa aj urobil, ale musí zároveň účastníka poučiť v zmysle ustanovenia § 120 ods. 4 O.s.p., čo v danej veci absentuje.

Žalovanému bolo „tlačivo C“ doručené dňa 08.07.2013, žalovaný sa k žalobe nevyjadril. Súd prvého stupňa následne na úradnej tabuli súdu dňa 27.08.2013 oznámil, že dňa 06.09.2013 bude v predmetnej veci vyhlásený rozsudok.

Z obsahu spisového materiálu tak vyplýva, že prvostupňový súd vykonal dokazovanie podľa § 120 ods.1 O.s.p., ktoré účastníci konania nenavrhli z dôvodu, že ich vykonanie bolo podľa jeho názoru nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Faktom však je, že súdom vykonané dokazovanie nebolo vykonané na tvrdenia žalobcu, ktorý jasne, úplne a zrozumiteľne v tlačive A uplatnil práva zo zmenky a ktorý uviedol, že nie je jej pôvodným majiteľom, ale je indosatárom, ale ani na tvrdenia žalovaného, ktorý voči forme a obsahu zmenky nevzniesol žiadne námietky a ani žiadne návrhy na vykonanie ďalších dôkazov, ktoré by boli nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Napriek tomu prvostupňový súd vykonal dokazovanie úverovou zmluvou, ktorú získal z exekučného spisu spolu s ďalšími listinnými dôkazmi, a to Všeobecnými obchodnými podmienkami, ktoré žiaden z účastníkov nenavrhoval vykonať. Z obsahu spisu odvolací súd nemal preukázané splnenie poučovacej povinnosti.

Z vyššie uvedených dôvodov, odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a vec vrátil súdu na ďalšie konanie podľa § 221 ods. 2 O.s.p.

Súd prvého stupňa opätovne vec prejedná, účastníkov riadne poučí v zmysle ustanovení O.s.p.. Odvolací súd dáva okresnému súdu na zváženie možnosť prerušenia konania z dôvodu položenia predbežnej otázky KS v Prešove, ktorý predložil Súdnemu dvoru Európskej únie dňa 16.10.2013 vo veci prejudiciálnu otázku, či sa má čl. 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a čl. 4 smernice Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru, vykladať v tom zmysle, že jej odporuje právna úprava členského štátu, akou je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá vnútroštátnemu súdu rozhodujúcemu o právach z indosovanej zmenky, neumožňuje v zásade v žiadnej fáze konania ex offio preskúmať zmluvu a kauzu právneho vzťahu a prípadnú nekalú povahu zmluvnej podmienky a tiež prípadné porušenie zákona upravujúceho dôsledky neuvedenia RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere, z ktorej zmenka vznikla. Konanie je vedené Súdnym dvorom Európskej únie ako vec C-558/13 a doposiaľ v nej rozhodnuté nebolo.

Podľa ustanovenia § 224 ods. 3 O.s.p. ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne v pomere hlasov tri ku nule.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.